

Oral History Kosovo

INTERVIJU SA ABDYL GAŠI

Priština | Datum: 24. januara 2018 godine
Trajanje: 6 minuta

Prisutni:

1. Abdul Gaši (Intervjuisan)
2. Aurelja Kadriu (Vodila intervju)
3. Donjeta Beriša (Kamera)

*Simboli komentara u transkript *transkripti neverbalne komunikacije:*

() – emocionalna komunikacija

{ } – intervjuiranje objašnjava gestom

Ostali simboli i transkripti:

[] – dodatak tekstu da se bolje razume

Fusnote su rektorske dodaci koje daju više informacija za mesta, imena ili o izrazima.

Abdulj Gaši: Abdulj Gaši.

Aurelja Kadriu: Vaša aktivnost, Tako reći šta ste radili ranije?

Abdulj Gaši: Ja sam radio pogotovo celo vreme u prosveti, baš ceo moj vek rada. Odstranivši šest zadnjih godina kada sam radio u Ministarstvo Prosvete.

Aurelja Kadriu: A da li možete da nam kažete i da li se sećate leta 2007 godine. Ono leto prije proglašavanja ne zavisnosti, te godine...

Abdulj Gaši: Leta, da sećam... sećam se u aspektu toga da je bila neka ne izvesnost, šta ima da bude sa Kosovom. Nakon Bečkih razgovora i diskusija koja su se razvile tamo. Ovo je moje lično mišljenje. Kosovska Delegacija napravila jedan kratak prepust kako bih rekli popustila konac do plota ili do zida. Za mene bilo je malo plašljivo jer ako se ne realizuje Ahtisaareva ideja kako bih Savet Bezbednosti da prihvati njegov paket, onda u razgovorima kosovska delegacija bila bih ne ravnopravna za to što ne bih imali više prostora za toleranciju. Srpska Delegacija nije postavljala liniju limita dokle, i šta? I u stvari to se manifestuje čim su počeli diskusije i ako se sećate formulirali su rečenicu Ahtisaari plus. I svaki razvoj razgovora pa kasnije i u Briselu ... su faktički Ahtisaari plus. Stoga to je bilo želja, volja, radost da realizujemo samostalnost, ali u istovremenu i neka vrsta straha, šta ćemo videti od ovoga?

Aurelja Kadriu: A da li se sećate kada ste vi saznali ili kada ste po prvi put čuli da Kosovo ima da se proglašava ne zavisna?

Abdulj Gaši: Ovo nije rečeno javno u toj presečenoj formi, ali samim tim paketom koju je predstavljao Ahtisaari i razgovori su se odložili formiralo se dopunjeno je, posrednici...i ovo je trajalo još godinu dana, ono je bilo samo jedna nada i jedno naše ubedjenje da se realizuje, ima da se realizuje. Ali kako i koliko, bilo ostalo u znak pitanja. I tako da, njegova kulminacija bila je dan proglašavanja ne zavisnosti koja je isto bilo napeto stanje jer nije se znalo dali ima da bude taj dan, ne da je to trajalo ceo dan, samo do popodne. Pun grad, temperatura ledena bila, da smrzavaš. Zatim bila je jedna sahrana, mislim tada je bio umro Musa Sopi, i toga dana sahranili, sećam se da smo smrzavali na groblje. Znači jedno emocionalno stanje i radosno, ali i ledeno.

Aurelja Kadriu: Gde ste bili dana proglašavanja ne zavisnosti?

Abdulj Gaši: U Prištini, u Prištini, u Prištini. Po Prištinskim ulicama.

Aurela Kadriu: A dali bih nam kazali šta ste radili toga dana, kako ste slavili u stvari taj dan?

Abdulj Gaši: Bili smo radosni, šetali dole gore i navratili od kafane do kafane da se malo grejemo, bilo je preterano hladno. Sreli smo i pozdravili se sa prijateljima, drugarima i raznim ljudima. Gledali smo narod kako slavi, raznim igrama, ples koji oveličava značajnost atmosfere i taj ambijent.

Aurelja Kadriu: A da li bi nam pričali u 15:50 časova znači u ovom času kada je proglašena nezavisnost, gde ste bili?

Abdulj Gaši: U trgu, u trgu.

Aurelja Kadriu: Znači vi ste pratili... live, direktno?

Abdulj Gaši: Ne, ne. Pratilo se i preko ekranima, ali ono je bilo ne da staneš pored ekrana ili negde da gledaš, nego tokom manifestacije, nego pratilo se tokom one radosti, koja se odvila toga dana u trgu.

Aurelja Kadriu: Znači vi ste gledali sastanak tokom momenta kada se proglašavalo?

Abdulj Gaši: Da, da, da. Kada je pročitano. I prije čitanja ono hodanje Hašima Tačija i Fatmira Sejdiu i ostalih.

Aurelja Kadriu: I kako bi nam opisali možda kao total, kompletno vaši osećaji i komplet taj dan. Osećaji naroda ali uglavnom vaše lične osećaje, koje su ostale vaše uspomene, šta ste mislili?

Abdulj Gaši: Mislio sam kako smo bili i gde smo postigli. I normalno neka kratka retrospektiva našeg putovanja, put koji mi se čini da je trajao 2500 godina i ne samo jedan čovečni život. Ali, možda priroda i život je nas stvorio tako nas cele jedne generacije koja uvek gleda stvari sa jednom kritičnom dozom, kritični sa nekim stvarima i da ih nazovemo pod znacima navoda improviziranja koje su dali ne zadovoljni utisak, treba da se poštuje hierarhija, treba da se poštuje i ne da se nameta na prvom padežu. Za mene to je naša najgora stvar kada uvek pokušavamo da nekako svaku stvar koju ispričamo onda mi treba da budemo glavni nosač, i ne deo procesa i učesnik procesa i kao stožer. Ali putopisci u koliko sam ja pročitala sa predhodnih vekova, oni opisuju kao karakteristiku albanaca sa preteranim egoizmom.

Aurelja Kadriu: A da li imate nešto da dodajete da okružimo ovde, malo pitanja smo imali. A da li vi imate nešto da kažete za kraj?

Abdulj Gaši: Da imam da kažem, da ljudi su mnogo razočareni i deprimirani i to ne sa ovoga razloga, da nije mnogo postignuto nego sa razloga da očekivali smo mnogo, mnogo više treba mi da radimo punim zalaganjem, više iskrenosti, više savesti i nad svega na osnovu pravila i zakona i ne na osnovi ega i ličnim pojedinačnim stvarima.

Aurelja Kadriu: Puno vas zahvaljujem gospodine Abdulj.

Abdulj Gaši: Molim.

